

The "Men of the Great Assembly" - a fabled group of leaders who governed the people that returned to Zion, bequeathed to us precious little of their own writings. But early Rabbinic sources credit this group with setting down the foundations of the liturgy as we know it as well as with introducing major innovations in ritual and law - in short, with creating what would later be referred to as "Rabbinic Judaism".

(1) תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף כו עמוד ב

איתמר רבי יוסי ברבי חנינא אמר תפלות אבות תקנום רבי יהושע בן לוי אמר תפלות כנגד תמידין תקנום

תניא כוותיה דר' יוסי ברבי חנינא ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי תניא כוותיה דרבי יוסי בר' חנינא אברהם תקן תפלת שחרית שנא' (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה שנאמר (תהילים קו) ויעמד פינחס ויפלל יצחק תקן תפלת מנחה שנאמר (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב ואין שיחה אלא תפלה שנאמר (תהילים קב) תפלה לפני כי יעטף ולפני ה' ישפוך שיחו יעקב תקן תפלת ערבית שנאמר (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם ואין פגיעה אלא תפלה שנאמר (ירמיהו ז) ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי

ותניא כוותיה דר' יהושע בן לוי מפני מה אמרו תפלת השחר עד חצות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד חצות ורבי יהודה אומר עד ארבע שעות שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות ומפני מה אמרו תפלת המנחה עד הערב שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב רבי יהודה אומר עד פלג המנחה שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג המנחה ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבע שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה ומפני מה אמרו של מוספין כל היום שהרי קרבן של מוספין קרב כל היום רבי יהודה אומר עד שבע שעות שהרי קרבן מוסף קרב והולך עד שבע שעות ואיזו היא מנחה גדולה משש שעות ומחצה ולמעלה ואיזו היא מנחה קטנה מתשע שעות ומחצה ולמעלה

איבעיא להו רבי יהודה פלג מנחה קמא קאמר או פלג מנחה אחרונה קאמר תא שמע דתניא ר' יהודה אומר פלג המנחה אחרונה אמרו והיא י"א שעות חסר רביע

נימא תיהוי תיובתיה דר' יוסי בר' חנינא אמר לך ר' יוסי בר' חנינא לעולם אימא לך תפלות אבות תקנום ואסמכינהו רבן אקרבנות דאי לא תימא הכי תפלת מוסף לר' יוסי בר' חנינא מאן תקנה אלא תפלות אבות תקנום ואסמכינהו רבן אקרבנות:

1) Babylonian Talmud - Tractate Berachot 26b

It has been stated: R. Jose son of R. Hanina said: The Tefillahs were instituted by the Patriarchs. R. Joshua b. Levi says: The Tefillahs were instituted to replace the daily sacrifices.

It has been taught in accordance with R. Jose b. Hanina, and it has been taught in accordance with R. Joshua b. Levi. It has been taught in accordance with R. Jose b. Hanina: Abraham instituted the morning Tefillah, as it says, And Abraham got up early in the morning to the place where he had stood (Gen. 19), and 'standing' means only prayer, as it says, Then stood up Phineas and prayed (Ps. 106). Isaac instituted the afternoon Tefillah, as it says, And Isaac went out to meditate in the field at eventide (Gen. 24), and 'meditation' means only prayer, as it says, A prayer of the afflicted when he fainteth and poureth out his meditation before the Lord (Ps. 102). Jacob instituted the evening prayer, as it says, And he lighted [wa-yifga'] upon the place (Gen. 28) and 'pegi'ah' means only prayer, as it says,

Therefore pray not thou for this people neither lift up prayer nor cry for them, neither make intercession to [tifga'] Me (Jer. 7).

It has been taught also in accordance with R. Joshua b. Levi: Why did they say that the morning Tefillah could be said till midday? Because the regular morning sacrifice could be brought up to midday. R. Judah, however, says that it may be said up to the fourth hour because the regular morning sacrifice may be brought up to the fourth hour. And why did they say that the afternoon Tefillah can be said up to the evening? Because the regular afternoon offering can be brought up to the evening. R. Judah, however, says that it can be said only up to the middle of the afternoon, because the evening offering could only be brought up to the middle of the afternoon. And why did they say that for the evening Tefillah there is no limit? Because the limbs and the fat which were not consumed [on the altar] by the evening could be brought for the whole of the night. And why did they say that the additional Tefillahs could be said during the whole of the day? Because the additional offering could be brought during the whole of the day. R. Judah, however, said that it can be said only up to the seventh hour, because the additional offering can be brought up to the seventh hour. Which is the 'greater afternoon'? From six hours and a half onwards. And which is the 'small afternoon'? From nine hours and onwards.

The question was raised: Did R. Judah refer to the middle of the former afternoon-tide or the middle of the latter afternoon-tide? Come and hear: for it has been taught: R. Judah said: They referred to the middle of the latter afternoon-tide, which is eleven hours less a quarter.

Shall we say that this is a refutation of R. Jose b. Hanina? R. Jose b. Hanina can answer: I can still maintain that the Patriarchs instituted the Tefillahs, but the Rabbis found a basis for them in the offerings. For if you do not assume this, who according to R. Jose b. Hanina instituted the additional Tefillah? He must hold therefore that the Patriarchs instituted the Tefillahs and the Rabbis found a basis for them in the offerings

(2) שם - דף לג עמוד א

רבי עקיבא אומר אומרה ברכה רביעית כו': א"ל רב שמן בר אבא לר' יוחנן מכדי אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות, נחזי היכן תקון. א"ל בתחלה קבעוה בתפלה, העשירו קבעוה על הכוס, הענו חזרו וקבעוה בתפלה. והם אמרו המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס. איתמר נמי אמר ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות. בתחלה קבעוה בתפלה, העשירו קבעוה על הכוס, חזרו והענו קבעוה בתפלה, והם אמרו המבדיל בתפלה צריך שיבדיל על הכוס.

2) Ibid - 33a

R. AKIVA SAYS: HE SAYS IT AS A FOURTH BLESSING, etc. R. Shaman b. Abba said to R. Johanan: Let us see: It was the Men of the Great Synagogue who instituted for Israel blessings and prayers, sanctifications and *havdalahs*. Let us see where they inserted them! — He replied: At first they inserted it [the *havdalah*] in the Tefillah: when they [Israel] became richer, they instituted that it should be said over the cup [of wine]; when they

became poor again they again inserted it in the Tefillah; and they said that one who has said *havdalah* in the Tefillah must say it [again] over the cup [of wine].

It has also been stated: R. Hiyya b. Abba said in the name of R. Johanan: The Men of the Great Synagogue instituted for Israel blessings and prayers, sanctifications and *havdalahs*. At first they inserted the *havdalah* in the Tefillah. When they [Israel] became richer, they instituted that it should be said over the cup [of wine]. When they became poor again, they inserted it in the Tefillah; and they said that one who says *havdalah* in the Tefillah must [also] say it over the cup [of wine].

(3) רמב"ם – הלכות קריאת שמע פרק א

הלכה ה - בְּשֶׁהקורא קורא קריאת שמע, מְבָרֵךְ לְפָנֶיהָ וּלְאַחֶיהָ--בַּיּוֹם, מְבָרֵךְ שְׁתֵּים לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֶיהָ; וּבַלַּיְלָה, מְבָרֵךְ שְׁתֵּים לְפָנֶיהָ וּשְׁתֵּים לְאַחֶיהָ.

3) Rambam – Laws of Reciting the Shema, Chapter 1

Law 5 - Blessings are recited before and after *Kri'at Shema*. In the day, one recites two blessings before it and one after it. At night, one recites two blessings before and two blessings after it.

הלכה ו - בְּרִכָּה ראשונה שֶׁלפְּנֵיהָ בַּיּוֹם, יוֹצֵר אוֹר; שְׁנִיָּה לֵה, אֶהְבֶּת עוֹלָם אֶהְבֶּתֶנּוּ; וְשְׁלֹשִׁית, אֶמֶת וְיָצִיב. וּבְרִכָּה ראשונה שֶׁלפְּנֵיהָ בַּלַּיְלָה, מַעְרִיב עֲרֵבִים; שְׁנִיָּה לֵה, אֶהְבֶּת עוֹלָם עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל אֶהְבֶּת; וּבְרִכָּה ראשונה שֶׁלְאַחֶיהָ, אֶמֶת אֶמוּנָה; שְׁנִיָּה לֵה, הַשְׁכִּיבֵנוּ.

Law 6 - The first blessing preceding [the *Shema*] in the day [begins: "Blessed are You, God...], the One who forms the light and creates darkness..." The second blessing [begins with]: "With everlasting love, You have loved us..." [The *Shema*] is followed by [the section beginning] "True and certain..." The first blessing preceding [the *Shema*] at night [begins: "Blessed are You, God...], the One who brings the evening..." and the second [begins] "With everlasting love, You have loved Your people Israel." The first blessing after [the *Shema*] is [the section beginning] "True and faithful..." and the second [begins] "Lay us down..."

הלכה ז - בְּרִכָּה ראשונה שֶׁלפְּנֵיהָ, בֵּין בַּיּוֹם בֵּין בַּלַּיְלָה--פּוֹתֵחַ בָּהּ בְּבֹרֶךְ, וְחוֹתֵם בְּבֹרֶךְ; וּשְׁאָר בְּרִכּוֹתֶיהָ--חוֹתֵם בְּכָל אַחַת מֵהֶן בְּבֹרֶךְ, וְאֵין לָהֶן פְּתִיחָה.

Law 7 - The first blessing preceding [the *Shema*], both in the day and at night, begins "Blessed [are You, God, our Lord...]" and concludes "Blessed [are You, God]..." The rest of the blessings all conclude with "Blessed [are]...", but do not begin "Blessed [are]..."

הלכה ח - בְּרִכּוֹת אֱלֹהִים, עִם שְׁאָר כָּל הַבְּרִכּוֹת הַעֲרוּכּוֹת בְּכִי כָּל יִשְׂרָאֵל--עֲזָרָא וּבֵית דִּינֵנוּ תַקְנוּם; וְאֵין אָדָם רֹשֵׁי לַפֶּתַח מִהֶן, וְלֹא לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶן: מְקוֹם שֶׁהִתְקִינוּ לַחֲתֹם בְּבֹרֶךְ, אֵינוּ רֹשֵׁי שֶׁלֹּא לַחֲתֹם, וּמְקוֹם שֶׁהִתְקִינוּ שֶׁלֹּא לַחֲתֹם, אֵינוּ רֹשֵׁי שֶׁלֹּא לַחֲתֹם בְּבֹרֶךְ, אֵינוּ רֹשֵׁי לַפֶּתַח, וּמְקוֹם שֶׁהִתְקִינוּ לַפֶּתַח בְּבֹרֶךְ, אֵינוּ רֹשֵׁי שֶׁלֹּא לַפֶּתַח. כָּלָּל שֶׁלְדָּבָר: כָּל הַמְּשֻׁנָּה מִמַּטְבֵּעַ שֶׁטְּבָעוּ חֲכָמִים בְּבִרְכּוֹת--הִרִי זֶה טוֹעָה, וְחוֹזֵר וּמְבָרֵךְ כְּמַטְבֵּעַ. וְכָל שֶׁאֵינוּ אוֹמֵר אֶמֶת וְיָצִיב בְּשִׁחְרִית, וְאֶמֶת אֶמוּנָה בְּעֶרְבִית--לֹא יֵצֵא יָדָיו חֻבָּתוֹ.

Law 8 - "These blessings and all the rest of the blessings familiar to the Jewish people were instituted by Ezra, the scribe, and his court. One may not detract from them or add to them. In every instance that they decreed to conclude with "Blessed...", one may not omit this conclusion. Where they decreed not to conclude [with "Blessed..."], one may not conclude with it. Where they decreed not to begin with "Blessed," one may not begin with it. Where they decreed to begin [with "Blessed..."], one may not omit it. The general principle is that anyone who deviates from the set form of blessings established by the Sages is mistaken and must recite the blessing again in its proper form. Anyone who does not say [the paragraph of] "True and certain..." in the morning prayer or [the paragraph of] "True and faithful..." in the evening prayer does not fulfill his obligation.

4) שם – הלכות ברכות פרק א

מצות עשה אחת, והיא לברך את שם הקדוש ברוך הוא אחר אכילה. ובאור מצוה זו בפרקים אלו.
הלכה א - מצות עשה מן התורה לברך אחר אכילת מזון, שנאמר "ואכלת, ושבעת--ויברכת את-ה' אלהיך" (דברים ח, י). ואינו חייב מן התורה, אלא אם שבע, שנאמר "ושבעת--ויברכת"; ומדברי סופרים, שאפלו אכל כזית, מברך אחריו.

4) Ibid - Laws of Blessings Chapter 1

Law 1 - It is a positive mitzvah from the Torah to bless [God] after eating satisfying food, as [Deuteronomy 8:10] states: "When you have eaten and are satiated, you shall bless God, your Lord." The Torah itself requires a person to recite grace only when he eats to the point of satiation, as implied by the above verse, "When you have eaten and *are satiated*, you shall bless...." The Sages, however, ordained that one should recite grace after eating [an amount of bread equal] to the size of an olive.

הלכה ב - ומדברי סופרים, חייב אדם לברך על כל מאכל תחלה, ואחר כך יהנה ממנו. וכן אם הרים ידיו טוב, וברך ואחר כך יהנה בו. ואפלו נתפנו לאכל או לשתות כל שהוא, מברך ואחר כך נהנה; וכל הנהנה מן העולם בלא ברכה, מעל. וכן מדברי סופרים, חייב אדם לברך אחר כל שיאכל, וכל שישתה--והוא שישתה רביעית, והוא שיאכל כזית. ומטעמת--אינה צריכה ברכה, לא לפניך ולא לאחריה: עד רביעית.

Law 2 - Similarly, the Rabbis ordained that we recite blessings before partaking of any food. Even when one wants to eat the slightest amount of food or drink, one should recite a blessing, and then derive benefit from it. Similarly, when smelling a pleasant fragrance, one should recite a blessing and then smell. Anyone who derives benefit [from this world] without reciting a blessing is considered as if he misappropriated a sacred article. The Rabbis also ordained that one should recite a blessing after eating or drinking, provided one drinks a *revi'it* and eats a *k'zayit*. A person who [merely] tastes food is not required to recite a blessing before partaking of it or afterwards unless he partakes of a *revi'it*.

הלכה ג - וכשם שמברכין על הנחה--כך מברכין על כל מצוה ומצוה, ואחר כך יעשה אותה. וברכות רבות תקנו חכמים דרך שבח והודיה, ודרך בקשה, כדי לזכר את הבורא תמיד, אף על פי שלא נהנה ולא עשה מצוה.

Law 3 - Just as we recite blessings for benefit that we derive from the world, we should also recite blessings for each mitzvah before we fulfill it. Similarly, the Sages instituted many blessings as expressions of praise and thanks to God and as a means of petition, so that we will always remember the Creator, even though we have not received any benefit or performed a mitzvah.

הלכה ד- נמצאו כל הברכות בלן, שלושה מינין: ברכות ההנחה; וברכות המצוות; וברכות היראה--שהן דרך שבח והודיה ובקשה, כדי לזכר את הבורא תמיד וליראתו ממנו.

Law 4 - Thus, all the blessings can be divided into three categories: a) blessings over benefit; b) blessings over mitzvot; c) blessings recited as expressions of praise and thanks to God and as a means of petition, so that we will always remember the Creator and fear Him.

הלכה ה- ונסח כל הברכות, עזרא ובית דינו תקנום. ואין ראוי לשנותן, ולא להוסיף על אחת מהן, ולא לגרע ממנה; וכל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות, אינו אלא טועה. וכל ברכה שאין בה הזכרת השם ומלכותו, אינה ברכה אלא אם כן היתה סמוכה לחברתה.

Law 5 - The text of all the blessings was ordained by Ezra and his court. It is not fit to alter it, to add to it, or to detract from it. Whoever alters the text of a blessing from that ordained by the Sages is making an error. A blessing that does not include the mention of God's name and His sovereignty [over the world] is not considered a blessing unless it is recited in proximity to a blessing [which meets these criteria].

הלכה ו כל הברכות בלן, נאמרין בכל לשון: והוא, שיאמר בענין שתקנו חכמים; ואם שנה את המטבע, הואיל והזכיר אפורה ומלכותו וענין הברכה, ואפלו בלשון חל, נצא.

Law 6 - All the blessings may be recited in any language, provided one recites [a translation of] the text ordained by the Sages. [A person who] changes that text fulfills his obligation nonetheless - since he mentioned God's name, His sovereignty, and the subject of the blessing - although he did so in an ordinary language.

(5) תלמוד בבלי - מסכת ברכות דף לג עמוד א

אמר ליה רב שמן בר אבא לרבי יוחנן מכדי אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות, נחזי היכן תקון...

5) Babylonian Talmud - Tractate Berachot 33a

Rav Shemen the son of Abba said to R. Yochanan: It was the Men of the Great Assembly who instituted for Israel blessings and prayers, Kiddushot and Havdalot...

(6) שם - כח:

תנו רבנן: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר להם רבן גמליאל לחכמים: כלום יש אדם שיודע לתקן ברכת המינים? עמד שמואל הקטן ותקנה.

6) Ibid - 28b

Our Rabbis taught: Shimon the flax merchant arranged the eighteen blessings according to their order in the presence of Rabban Gamliel at Yavneh. Rabban Gamliel said to the sages: Is there no one who knows how to institute a blessing concerning the heretics? Shemuel HaKatan arose and instituted it.

7) שם - מסכת מגילה יח.

וכי מאחר דמאה ועשרים זקנים, ומהם כמה נביאים, תקנו תפלה על הסדר, שמעון הפקולי מאי הסדיר? - שכחם וחזר וסדרם.

7) Ibid - Tractate Megillah 18a

But since the one hundred and twenty elders (i.e. the Men of the Great Assembly) and among them some of the Prophets, instituted the order of the prayers, what did Shimon the flax merchant arrange? They forgot them, and he arranged them again.

8) רמב"ם – הלכות תפילה פרק א

הלכה א- מצות עשה להתפלל בכל יום, שנאמר "ועבדתם, את ה' אלוהיכם" שמונת כג, כה: (מפי השמועה למדו שעבודה זו--היא תפילה, ונאמר "ולעובדו, בכל לבבכם" דברים יא, יג; אמרו חכמים, איזו היא עבודה שבלב, זו היא תפילה. ואין מניין התפילות מן התורה, ולא משנה התפילה הזאת מן התורה. ואין לתפילה זמן קבוע מן התורה;

8) Maimonides – Laws of Prayer, Chapter 1

Law 1 - It is a positive Torah commandment to pray every day, as [Exodus 23:25] states: "You shall serve God, your Lord." Tradition teaches us that this service is prayer, as [Deuteronomy 10:12] states: "And serve Him with all your heart" and our Sages said: Which is the service of the heart? This is prayer. The number of prayers is not prescribed in the Torah, nor does it prescribe a specific formula for prayer. Also, according to Torah law, there are no fixed times for prayers.

הלכה ב- ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפילה, לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמה. אלא חיוב מצוה זו, כך הוא--שיהא אדם מתפלל ומתחנן בכל יום, ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא, ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להן בבקשה ובתחינה, ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו: כל אחד כפי כוחו.

Law 2 - Therefore, women and slaves are obligated to pray, since it is not a time-oriented commandment. Rather, this commandment obligates each person to offer supplication and prayer every day and utter praises of the Holy One, blessed be He; then petition for all his needs with requests and supplications; and finally, give praise and thanks to God for the goodness that He has bestowed upon him; each one according to his own ability.

הלכה ג - אם היה רגיל, מרבה בתחינה ובקשה; ואם היה ערל שפתיים, מדבר כפי יוכלו ובכל עת שירצה. וכן מניין התפילות, כל אחד ואחד כפי יכולתו--יש שמתפלל פעם אחת ביום, ויש שמתפלל פעמים הרבה. והכול היו מתפללים נוכח המקדש, בכל מקום שיהיה. וכן היה הדבר תמיד ממש רבנו, עד עזרא.

Law 3 - A person who was eloquent would offer many prayers and requests. [Conversely,] a person who was inarticulate would speak as well as he could and whenever he desired. Similarly, the number of prayers was dependent on each person's ability. Some would pray once daily; others, several times. Everyone would pray facing the Holy Temple, wherever he might be. This was the ongoing practice from [the time of] Moshe Rabbeinu until Ezra.

הלכה ד- כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנאצר הרשע, נתערבו בפרס ויוון ושאר האומות, ונולדו להם בנים בארצות הגויים; ואותן הבנים נתבלבלה שפתם, והייתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה. וכיון שהיה מדבר, אינו יכול לדבר כל צרכיו בלשון אחת אלא בשיבוש, שנאמר "ובניהם, חצי מדבר אשדודית, ואינם מכירים, לדבר יהודית--וכלשון, עם ועם" נחמיה יג, כד.

Law 4 - When Israel was exiled in the time of the wicked Nebuchadnezzar, they became interspersed in Persia and Greece and other nations. Children were born to them in these foreign countries and those children's language was confused. The speech of each and every one was a concoction of many tongues. No one was able to express himself coherently in any one language, but rather in a mixture [of languages], as [Nehemiah 13:24] states: "And their children spoke half in Ashdodit and did not know how to speak the Jewish language. Rather, [they would speak] according to the language of various other peoples."

הלכה ה- ומפני זה, כשהיה אחד מהן מתפלל, תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקודש, עד שיערב עימה לשונות אחרות. וכיון שראה עזרא ובית דינו כך, עמדו ותיקנו להם שמונה עשרה ברכות על הסדר.

Law 5 - Consequently, when someone would pray, he would be limited in his ability to request his needs or to praise the Holy One, blessed be He, in Hebrew, unless other languages were mixed in with it. When Ezra and his court saw this, they established eighteen blessings in sequence.

הלכה ו- שלוש ראשונות, שבח לה'; ושלוש אחרונות, הודיה; ואמצעיות, יש בהן שאילת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש, ולצורכי הציבור, כולם--כדי שיהיו ערוכות בפי הכול, וילמדו אותם במהרה, ותהיה תפילת אלו העילגים תפילה שלמה, כתפילת בעל הלשון הצחה. ומפני עניין זה, תיקנו כל הברכות והתפילות הסדורות בפי כל ישראל--כדי שיהא כל עניין ברכה, ערוך בפי העילג.

Law 6 - The first three [blessings] are praises of God and the last three are thanksgiving. The intermediate [blessings] contain requests for all those things that serve as general categories for the desires of each and every person and the needs of the whole community. Thus, the prayers could be set in the mouths of everyone. They could learn them quickly and the prayers of those unable to express themselves would be as complete as the prayers of the most eloquent. It was because of this matter that they established all the blessings and prayers so that they would be ordered in the mouths of all Israel, so that each blessing would be set in the mouth of each person unable to express himself.

הלכה ז- וכן תיקנו שיהא מניין התפילות, כמניין הקרבנות--שתי תפילות בכל יום, כנגד שני תמידין. וכל יום שיש בו קרבן מוסף, תיקנו בו תפילה שלישית כנגד קרבן מוסף. ותפילה שכנגד תמיד של בוקר, היא הנקראת תפילת השחר; ותפילה שכנגד תמיד של בין הערביים, היא הנקראת תפילת מנחה; ותפילה שכנגד המוספין, היא הנקראת תפילת המוספין.

Law 7 - They also decreed that the number of prayers correspond to the number of sacrifices - i.e., two prayers every day, corresponding to the two daily sacrifices. On any day that an additional sacrifice [was offered], they instituted a third prayer, corresponding to the additional offering. The prayer that corresponds to the daily morning sacrifice is called the *Shacharit* Prayer. The prayer that corresponds to the daily sacrifice offered in the afternoon is called the *Minchah* Prayer and the prayer corresponding to the additional offerings is called the *Musaf* Prayer.

הלכה ח- וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפילה אחת בלילה, שהרי אברי תמיד של בין הערביים מתאכלין והולכין כל הלילה, שנאמר "היא העולה" . . . ויקרא ו, ב. כענין שנאמר "ערב ובוקר וצוהריים, אשיחה ואהמה; וישמע קולי" תהילים נה, יח. ואין תפילת ערבית חובה, כתפילת שחרית ומנחה; ואף על פי כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית, וקיבלו עליהם כתפילת חובה...

Law 8 - They also instituted a prayer to be recited at night, since the limbs of the daily afternoon offering could be burnt the whole night, as [Leviticus 6:2] states: "The burnt offering [shall remain on the altar hearth all night until morning]." In this vein, [Psalms 55:18] states: "In the evening, morning and afternoon I will speak and cry aloud, and He will hear my voice." The Evening Prayer is not obligatory, as are the Morning and *Minchah* Prayers. Nevertheless, the Jewish people, in all the places that they have settled, are accustomed to recite the Evening Prayer and have accepted it upon themselves as an obligatory prayer...

הלכה יא- תפילות אלו--אין פוחתין מהן, אבל מוסיפין עליהן: אם רצה אדם שיתפלל כל היום כולו, הרשות בידו. וכל אותן התפילות שיוסיף, כמו מקריב נדבות. לפיכך צריך שיחדש דבר בתפילה בכל ברכה וברכה מן האמצעיות, מעין הברכה, ואם חידש אפילו בברכה אחת, דיין--כדי להודיע שהיא נדבה, לא חובה. ושלוש ראשונות ושלוש אחרונות--לעולם אין מוסיפים בהן, ולא פוחתין מהן, ואין משנין בהן דבר.

Law 11- The number of these prayers may not be diminished, but may be increased. If a person wants to pray all day long, he may. Any prayer that one adds is considered as a freewill offering. Therefore, one must add a new idea consistent with that blessing in each of the middle blessings. [However], making an addition of a new concept even in only one blessing is sufficient in order to make known that this is a voluntary prayer and not obligatory. In the first three [blessings] and the last three [blessings], one must never add, detract or change anything at all.